

HET GELUK TOCH GEVONDEN.

DOOR

STEPHANOTIS.

Ze stond geheel alleen op het dek van een der mailbooten die op het punt stond naar het vaderland terug te keeren. Ze had geen deel genomen aan de vroolijke of droevige drukte, die altijd bij vertrek of aankomst der booten heerscht. Niemand had haar aan boord gebracht of voor hare bagage gezorgd. Niemand had haar gezelschap gehouden totdat de bel luidde, ten teeken dat de niet meêgaanden zich van boord moesten verwijderen.

Niemand had haar bij het afscheid voor het laatst nog eens in de armen genomen en gekust. Geen traan was er voor haar gestort. Geen warme handdruk was haar ten deel gevallen. Geen wêlgemeend „goede reis” had men haar toegeroepen.

Stil en onopgemerkt was ze aan boord gekomen. Alleen, toen ze met het overgaan van het kleine bootje op de sloopstrap bijna gestruikeld was, terwijl ze onhandig en zenuwachtig naar boven klom, had de commandant, die over de verschansing heenleunde, het gezien, en was met vriendelijke hulpvaardigheid naar beneden gegaan, om haar bij het opklimmen behulpzaam te zijn. Daarna had hij haar met een beleefde buiging weer alleen gelaten.

Een eenvoudig zwart kleedje deed haar slank figuur goed uitkomen. Zooals ze daar stond, stil en rustig, was het haar aan te zien, dat ze liefst onopgemerkt en alleen zou blijven. Doch juist die verlatenheid trok de nieuwsgierigheid van eenige medepassagiers, ten minste van een groepje heeren, die pratend en lachend bezig waren van hunne kennissen afscheid te nemen.

Een van hen, een jonge fat, naar den nieuwsten smaak gekleed, trachtte haar, door zijn onbeschaamd fixeeren, verlegen te maken. Doch ze liet haar oogen slechts even onverschillig over zijn persoon heenglijden, om ze, wat verder, met belangstelling op een ander groepje te laten rusten. Dat groepje bestond uit vijf of zes kinderen, die met hunne ouders naar Holland zouden vertrekken en nu van hunne baboes afscheid nemen.

De droevig snikkende kinderen hielden deze zoo vast omkneld, dat het wel scheen, of ze niet anders dan met geweld van haar verwijderd zouden kunnen worden.

Bij dat aandoenlijk tooneeltje kwam er een schalksch lachje op het gelaat der toeschouster; een lachje, dat het geheel veranderde. Wanneer ze stil voor zich heen zag, had ze iets hards en minachtends in hare trekken, dat afstootte. Doch toen dat lachje te voorschijn kwam, schitterde er als zonne-